నెలనెలా మీ కోసం.. ఓ మంచి పుస్తకం

FOR ONE MORE DAY
(a day to listen, to love, to apologize, to forgive)

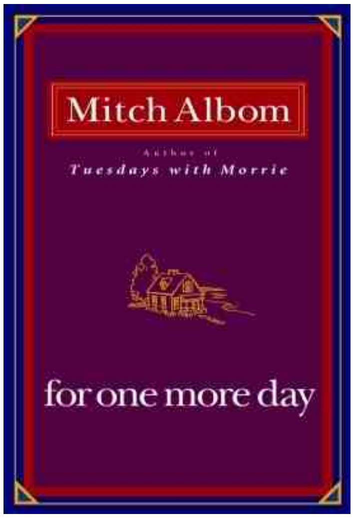

మనుషులం...పెర్ఫెక్ట్ గా ఉండకపోవటమే ప్రథమలక్షణమైన వాళ్ళం. తెలిసో తెలియకో మనకి బాగా కావాల్సినవారి హృదయాలని ఎపుడో గాయపరుస్తాం. అలా అని అవతలి వాళ్ళ మీద కోపమేం ఉండదు. అనుకోకుండా అలా జారిపోతాయి కొన్నిక్షణాలు. ఆ తరువాత మనం నిస్సహాయంగా చూస్తూ ఉండిపోవాల్సిందే తప్ప చెయ్యగలిగింది ఏమీ ఉండదు. ఆ సందర్భంలో అలా కాకుండా వేరేలా ప్రవర్తించి ఉంటే బావుండేదనో, ఆ క్షణాలు తిరిగివస్తే మరోసారి ఆ పొరపాటు చెయ్యననో అనుకునే పరిస్థితి కలగని మనిషి సాధారణంగా ఉండకపోవచ్చు. అయితే ఆ పొరపాట్లు దిద్దుకునే అవకాశమూ అన్నిసార్లూ దొరకకపోవచ్చు.

మనకి దూరమయినవాళ్ళతో ఇంకొక్కరోజు గడిపే అవకాశం, మన ప్రవర్తన చేసిన గాయాలకు సాంత్వన కలిగించే అవకాశం వస్తే ఏం చేస్తాం? ఒకవేళ జరిగిపోయిన కాలాన్ని మళ్ళీ తిరిగి తెచ్చుకోగలిగితే, ఆ పొరపాట్లు పునరావృతం కాకుండా చూసుకోగలిగే వివేకం మనలో ఎందరికుంటుంది? పొరపాటు ఒప్పుకుని, నొప్పించిన మనసుని సేదదీర్చి, పశ్చాత్తాపంతో బరువైన మనసుని తేలిక చేసుకునే అవకాశం దొరికేతే, దాన్ని అందిపుచ్చుకుంటామా లేక చేజార్చుకుంటామా? తల్లి బ్రతికున్నప్పుడు తను ప్రదర్శించిన నిర్లక్ష్యానికి, ఆమె ప్రేమను అర్ధం చేసుకోకుండా ఆమె నుంచి దూరంగా జరిగిపోయి, తరువాత పశ్చాత్తాపంతో కృంగిపోయిన ఒక కొడుకు చార్లీ. చనిపోయిన తన తల్లితో అనుకోకుండా మళ్ళీ ఒకరోజు గడిపే అవకాశం కలిగితే అపుడతడు ఏం చేశాడు? అపుడు కొత్తగా ఏం తెలుసుకున్నాడు? అతని వేదన పోగొట్టి, గిల్టీ ఫీలింగ్ నుంచి విముక్తుడిని చెయ్యడానికి ఆ తల్లి ఏం చేసిందీ, ఆ తరువాత అతను చేజార్చుకున్న అనుబంధాలను ఎలా సరిచేసుకున్నాడూ అన్నది మిచ్ అల్బోం వ్రాసిన For One More Day కథ.

చార్లీ (Charley Benetto) దాదాపు ఏభై ఏళ్ళ వయసున్న వ్యక్తి, ఒకప్పుడు అతను బేస్ బాల్ వరల్డ్ లీగ్ ఆటగాడు. అతని భార్య కేథరిన్, కూతురు మరియా. చార్లీ స్పోర్ట్స్ కెరియర్ అతను ఆశించినట్టుగా ఎదగలేదు. తరువాత ఏవో చిన్న వ్యాపారాలు చేసి, స్టాక్స్ లో పెట్టుబడులు పెట్టి ఉన్నదంతా నష్టపోయాడు. తప్పక చిన్న చిన్న సేల్స్ జాబ్స్ చేసినా అవేవీ నచ్చలేదు. తన డెస్టినీ బేస్ బాల్ మాత్రమే అనీ, మిగిలినవేవీ తనకి తగినవి కావనీ అనుకునేవాడు. తండ్రిని ఇంప్రెస్ చెయ్యడానికి ఆటకోసం అబద్దం చెప్పి వెళ్ళిపోయి, తల్లి చనిపోయినపుడు కూడా దగ్గర లేకుండా పోయాడు. అతను గొప్ప బేస్ బాల్ ఆటగాడిగా పేరు తెచ్చుకోవాలని ఆశించిన తండ్రి, అతని స్పోర్ట్స్ కెరియర్ పడిపోగానే మొహం చాటేసాడు. చార్లీ డబ్బు ఇబ్బందుల్లో ఉన్నాడని తెలిసినా, తండ్రి అతనికి ఉద్యోగం ఇప్పించగలిగే స్థితిలో ఉండి కూడా పట్టించుకోలేదు. వీటన్నిటి వల్ల డిప్రెషన్, గిల్టీ ఫీలింగ్ పెరిగి తాగుడికి బానిసయ్యాడు చార్లీ. భార్య అతన్ని వదిలి వెళ్ళిపోయింది. ఒక్కగానొక్క కూతురూ అతన్నుంచి దూరంగా వెళ్ళిపోయింది. ఉద్యోగం పోయింది. కూతురు పెళ్ళి చేసుకున్న రెండువారాలకి పెళ్ళి జరిగిన విషయం తెలుపుతూ ఒక ఫోటో పంపింది. అది చూసి చార్లీ గుండె బద్దలయింది. ఆఖరికి తను అల్లారు ముద్దుగా పెంచుకున్న కూతురు కూడా, తన వల్ల ఆమె పరువు పోతుందని పెళ్ళికి కూడా పిలవకపోవడం తట్టుకోలేకపోయాడు. ఎవరికీ అక్కర్లేని తన జీవితాన్ని అంతం చేసుకోవాలని నిర్ణయించుకున్నాడు.

చార్లీ తను పుట్టి పెరిగిన ఊరు, పెప్పర్ విల్ బీచ్ లో చనిపోవాలని నిర్ణయించుకుని, చీకటి పడ్డాక కారులో బయలుదేరాడు. దట్టమయిన తుఫాన్ రాత్రి. కళ్ళు కనిపించకుండా ఉరుములూ, మెరుపులతో జోరున వర్షం కురుస్తోంది. మద్యం తాగుతూ, ఆలోచిస్తూ హై వే మీద డ్రైవ్ చేస్తున్న చార్లీ, తన ఊరి శివార్లలోకి వచ్చేసరికి, ముందు వెళ్తున్న ఓ పెద్ద ట్రక్ ని ఢీ కొట్టడంతో, కారు ఎగిరి రోడ్డు ప్రక్కన పడి, చార్లీ అందులోంచి ఎగిరి బయటపడ్డాడు. నెమ్మదిగా లేచి చూస్తే, ట్రక్ కూడా రోడ్డు ప్రక్కన తిరగబడి, కనిపించింది. ఆ చీకట్లో, వర్షంలో అందులో వాళ్ళు ఎలా ఉన్నారో తెలీలేదు. అతనికి చిన్న చిన్న గాయాలు మాత్రమే తగిలాయి. ఇపుడు తనకు ఆ ఏక్సిడెంట్ చేసి ఎవరినో చంపిన పాపం కూడా తగులుతుందేమో అనుకుంటూ, నెమ్మదిగా కుంటుకుంటూ దూరంగా కనిపిస్తున్న ఊరి వైపు నడవసాగాడు. ఊరి పొలిమేరల్లో తను చిన్నప్పుడు ఆడుకున్న బేస్ బాల్ ఫీల్డ్ కనిపించింది. చనిపోవాలని అక్కడ ఉన్న పాత వాటర్ టేంక్ పైకెక్కి అక్కడ నుంచి దూకాడు, అయినా అతనికి చావు రాలేదు. చెట్ల కొమ్మలు చీరుకుని, గాయాలతో స్పృహ తప్పిపోయాడు. అప్పుడప్పుడే తెల్లవారుతోంది. చార్లీ స్పృహలోకి వచ్చి చూస్తే ఆ వెలుతురులో, ఎనిమిదేళ్ళ క్రితం చనిపోయిన అతని తల్లి నిలుచుని కనిపించింది. మళ్ళీ కళ్ళు నులుముకుని చూసేసరికి ఎవరూ లేరు.

చార్లీ నెమ్మదిగా లేచి ఊర్లోని తమ ఇంటికి వెళ్ళాడు. అక్కడ మళ్ళీ తల్లి కనిపించి, ఏమీ జరగనట్టే మాట్లాడి, అతని గాయాలకి కట్టు కట్టింది. అతని కుటుంబం క్షేమసమాచారాలు అడిగింది. చక్కగా కడుపు నిండా తిండి పెట్టింది. అతను తనని చూడటానికి వచ్చినందుకు ఎంతో సంతోషించి, ఆరోజంతా తనతో గడపమని అడిగింది. చార్లీకి అంతా అయోమయంగానూ, భయంగానూ ఉంది. తను నిజంగా బ్రతికున్నాడా, చనిపోయాడా అర్థం కాలేదు. ఎపుడో చనిపోయిన తల్లి అక్కడ ఇంట్లోకి ఎలా వచ్చిందో, ఏమీ జరగనట్టుగా తను మామూలు చుట్టపు చూపుకి వచ్చినట్టుగా ఎలా ప్రవర్తిస్తుందో ఏమీ అర్థం కాలేదు. అతని తల్లి చనిపోడానికి కొన్నేళ్ళ ముందు, బ్యూటీ పార్లర్ లో పని మానేసి వయసు మీద పడిన క్లయింట్స్ ఇళ్లకు వెళ్ళి, వాళ్ళకు మేకప్, హెయిర్ స్టైల్ చేస్తూ ఉండేది. ఆరోజు తను వెళ్ళాల్సిన ముగ్గురు క్లయింట్స్ ఇళ్లకు చార్లీని కూడా తనతో రమ్మని తీసుకువెళ్ళింది. వాళ్ళందరూ అతి తొందరలో చనిపోతున్నారనీ, తనని ప్రేమగా తలుచుకోడం వల్ల వాళ్ళకు ఆఖరుసారి మేకప్ చెయ్యడానికి వెళుతున్నాననీ, వాళ్ళొక్కరికి మాత్రమే తను కనిపిస్తుందనీ చెపుతుంది. అక్కడ

వాళ్ళతో జరిగిన సంభాషణ వల్ల, చార్లీకి తల్లి గురించి అతనికి ముందు తెలియని ఎన్నో విషయాలు తెలిసాయి. అదే సమయంలో అతనికి తన చిన్నతనం నుంచీ జరిగిన విషయాలు గుర్తుకు రాసాగాయి.

పెప్పర్ విల్ అనేది ఓ చిన్న పల్లెటూరు. చార్లీ తండ్రి లెన్ (Leonard Benetto), తల్లి పోశీ (Pauline Benetto). తండ్రి ఇటాలియన్ కేథలిక్, తల్లి ఫ్రెంచ్ ప్రొటెస్టంట్. ఇద్దరూ కలిసిన కొంతకాలానికి లెన్ రెండో ప్రపంచ యుద్ధం సమయంలో సైన్యంలో చేరి, ఇటలీలో కొంతకాలం ఉన్నాడు. యుద్ధం ముగిసి తిరిగి వచ్చిన తరువాత ఇద్దరూ పెళ్ళి చేసుకున్నారు. వాళ్లకి చార్లీ, తరువాత ఐదేళ్లకు రాబెర్టా అనే కూతురూ పుట్టారు. తండ్రి లిక్కర్ స్టోర్ నడిపేవాడు. తల్లి నర్స్ గా పనిచేసేది. పోశీ అందంగా ఆకర్షణీయంగా, ఎపుడూ చలాకీగా, నవ్వుతూ నవ్విస్తూ ఉండేది. పిల్లలతో ఎక్కువ సమయం గడుపుతూ, వాళ్ళకు హోమ్ వర్క్ లో సాయం చెయ్యడం, తెలియని విషయాలు అర్థమయ్యేలా ఓపికగా వివరించడం చేస్తూ ఉండేది. అలాగే హాస్పిటల్లో రోగుల పట్ల కూడా దయతో ఉంటూ, వాళ్ళను ఎంతో శ్రద్ధగా చూసుకునేది. తండ్రి మాత్రం ఇంటి విషయాలేమీ పట్టించుకోకుండా ఉండేవాడు. వాళ్ళిద్దరి మధ్యా వాదనలూ చాలా ఎక్కువగానే జరిగేవి. ఎక్కువసార్లు వాటికి కారణం కూడా లెన్ అసహనం, మూర్ఖపు పట్టుదలా కారణంగా ఉండేవి.

పోశీ చాలా పేద కుటుంబం నుంచి వచ్చింది. ఆమె తండ్రి చిన్నప్పుడే చనిపోవడంతో, కుటుంబాన్ని పోషించడానికి ఉద్యోగంలో చేరాల్సి వచ్చింది. ఆమెకు చదువుకోవాలన్న ఆశ తీరలేదు. అందుకని తన పిల్లలు బాగా చదువుకుని, తను పొందలేకపోయిన అవకాశాలు పొందాలని అనుకునేది. చదువు చాలా ముఖ్యమని పిల్లలకు ఎపుడూ చెపుతూ ఉండేది. లెన్ ఆర్థికంగా మంచి స్థానంలో ఉన్న కుటుంబం రావడంతో అతనికి ఏ లోటూ తెలీదు. అతనికి బేస్ బాల్ ఆటంటే చాలా ఇష్టం. కొడుకు పెద్ద బేస్ బాల్ ఆటగాడు అయి అతనితో పాటూ తనకీ పేరు తేవాలని కలగంటూ ఉండేవాడు. చార్లీకి చిన్నప్పటి నుంచే ఆట నేర్పించి, దగ్గరుండి గేమ్స్ కి తీసుకెళ్లడం, ప్రత్యేకంగా గేమ్ కోచ్ చెయ్యడం చేస్తూ ఉండేవాడు. పోశీకి అతను చదువు కన్నా ఆటకు ఎక్కువ ప్రాముఖ్యం ఇవ్వడం నచ్చకపోయినా, ఎదురు చెప్పేది కాదు. అందరు తల్లుల్లాగే ఆమె కూడా పిల్లల వెంటే ఉంటూ, వాళ్ళ చదువు సంధ్యలు, ప్రవర్తనా పట్టించుకుంటూ, తప్పులు దిద్దుతూ, వాళ్ళకి అన్నిటిలోనూ సాయం చేస్తూ ఉండేది. సహజంగానే అందరు పిల్లలకు లానే చార్లీకి కూడా తల్లి శత్రువులా కనిపిస్తూ ఉండేది. తన ఆట గురించి తప్ప ఇంకే విషయంలోనూ పట్టించుకోని తండ్రిని ఇంప్రెస్ చెయ్యడానికి చార్లీ ఎన్నో పాట్లు పడేవాడు. దానికోసం ఒక్కోసారి తండ్రి పక్షం ఉండి, తెలీకుండానే దురుసుగా మాట్లాడి తల్లిని మానసికంగా గాయపరిచేవాడు. అయితే తల్లి అవేమీ పట్టించుకోకుండా, వీలయినంతవరకూ తమ గొడవలు పిల్లల దృష్టిలో పడకుండా, వాటి వల్ల పిల్లలు కలత పడకుండా చూసుకునేది. అయినా అప్పుడప్పుడూ అవి వారి దృష్టిని దాటి పోలేదు.

చార్లీకి పదకొండేళ్ళ వయసులో తండ్రి ఇల్లు వదిలి వెళ్ళిపోయాడు. ఎక్కడికి వెళ్ళాడో, ఎందుకు వెళ్ళాడో కూడా పిల్లలకి తెలీలేదు. తల్లిని అడిగితే ఇక రాడు అని మాత్రమే చెప్పింది, కానీ తండ్రి గురించి ఒక్క మాట కూడా చెడుగా చెప్పలేదు. ఆమె కొన్ని రోజులు క్రుంగిపోయినా, తేరుకుని, తన ఉద్యోగమూ పిల్లల బాగోగులూ చూసుకోడం మొదలుపెట్టింది. అది 1970 కాలం. అప్పటికి కుటుంబాలు విడిపోవడం అనేది ఎక్కువగా లేకపోవడం, అది పల్లెటూరు కావడంతో పోశీ చాలా విమర్శలు ఎదుర్కోవాల్సి వచ్చింది. భర్త వదిలేసిపోడానికి ఆమే కారణం అని మొహం మీదే అన్నవారున్నారు. పైగా మంచి అందగత్తె కావడం, చిన్న వయసులో ఉండటంతో మిగిలిన ఆడవాళ్లకు జెలసీ, తమ భర్తలని ఎక్కడ ఆకర్షిస్తుందో అని భయం పట్టుకున్నాయి. మగవాళ్ళకి ఒంటరి ఆడది అనేసరికి చిన్నచూపుతో, ఉద్యోగంలోనూ

బయటా కూడా చనువు మీరబోతే, ఆమె అన్నిటినీ ధైర్యంతో ఎదుర్కొని, తన ఉద్యోగం కూడా పోగొట్టుకుంది. ఒక బ్యూటీ పార్లర్ లో చేరి మేకప్ ఉమన్ గా, హెయిర్ డ్రెస్సర్ గా పనిచెయ్యడం మొదలు పెట్టి, పిల్లలకి ఏ విషయంలోనూ లోటూ తెలీకుండా చూసుకోసాగింది.

చిన్నదయిన రాబెర్టా పరిస్థితులకి అలవాటు పడిపోయినా, టీనేజ్ లో ఉన్న చార్లీ తండ్రి కోసం తపిస్తూ, రోజు రోజుకీ తల్లి మీద అసహనం పెంచుకోసాగాడు. ఆమెంత అతనికి దగ్గరవుదామని చూస్తే, అతనంత దూరం జరగడం మొదలుపెట్టాడు. ప్రతీ విషయంలోనూ ఆమెను వ్యతిరేకిస్తూ ఉండేవాడు. ఊర్లో జనాలు ఆమె గురించి అసభ్యంగా మాట్లాడినపుడు కూడా ఖండించకుండా మౌనంగా ఉండటం, ఆమె చక్కగా తయారయవడాన్ని తనకు తలవంపులుగా ఉందని విమర్శించడం, ప్రతీ విషయానికీ ఆమె గాయపడేలా మాట్లాడటం చేస్తుండేవాడు. తల్లి ఒంటరితనం చూసి రాబెర్టా, ఆమె మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకుంటే బావుంటుందని అంటే, చార్లీ చెల్లెలి ఆలోచనని తీవ్రంగా వ్యతిరేకించాడు. తండ్రి ఎక్కడున్నాడో తెలుసుకోడానికి ప్రయత్నం చేసాడు కానీ, అతను తన లిక్కర్ షాప్ అమ్మేసి ప్రక్క ఊరిలో ఎక్కడో క్రొత్త షాప్ పెట్టుకున్నాడని మాత్రమే తెల్సింది. కొన్ని నెలల తరువాత ఓ అర్ధరాత్రప్పుడు తండ్రి వస్తే, అతన్ని ఇంట్లోకి రానివ్వకుండా బయటనుండే పంపేసిందని, చార్లీ తల్లి మీద కోపం పెంచుకుని, తను స్వతంత్రుడై ఆ ఇంట్లోంచి బయటకి వెళ్ళిపోయే రోజు కోసం ఎదురుచూడసాగాడు. తను బేస్ బాల్ ఆటగాడు అవాలన్న తండ్రి కోరిక ప్రకారం, ఆట మాత్రం వదలకుండా ప్రాక్టీస్ చేస్తుంటాడు. ఆడుతున్నంతసేపూ అతనికి తండ్రి తనతో ఉన్నట్టు ఉండేది. ఏ రోజుకైనా తండ్రి తన ఆటను చూడటానికి వస్తాడని అతనికి నమ్మకం.

చార్లీ హైస్కూల్ చదువు పూర్తిచేసుకుని కాలేజీకి వెళ్ళే రోజున, పోశీ సంతోషానికి హద్దులు లేకుండా పోయాయి. తనకి దక్కని అదృష్టం కొడుక్కి దక్కుతున్నందుకు ఎంతో మురిసిపోయింది. కొడుక్కి స్పోర్ట్స్ స్కాలర్షిప్ తో కాలేజీ సీట్ వచ్చిన విషయం అందరికీ ఎంతో గొప్పగా చెప్పుకుంది. కొడుకుని వేరే ఊర్లోని కాలేజీలో దింపడానికి తీసుకెళ్ళి, అక్కడ లైబ్రరీలు సదుపాయాలూ అన్నీ చూసి మురిసిపోతూ, ఉద్వేగంతో ప్రవర్తిస్తున్న తల్లిని చూసి అసహనంగానూ, చిన్నతనంగానూ ఫీల్ అయ్యాడు చార్లీ. అతని హాస్టల్ రూమ్ వరకూ వచ్చి చూసి వెళతానన్న తల్లిని కాదని చిన్నబుచ్చి, కాలేజీ బయటనుండే పంపేస్తాడు. మనసు సర్ది చెప్పుకుని, అతన్ని జాగ్రత్తగా చదువుకోమని చెప్పి తిరిగి వచ్చేస్తుంది పోశీ. చార్లీ తల్లి కోరిక ప్రకారం చదువూ, తండ్రి కోరిక ప్రకారం కాలేజీ బేస్ బాల్ టీం లో ఆడుతూ, ఎప్పటికన్నా గొప్ప ఆటగాడిగా పేరు తెచ్చుకుని తండ్రికి దగ్గరవాలని కష్టపడుతున్నాడు.

కొన్నాళ్ళకి చార్లీ కోరిక తీరే సమయం వచ్చింది. ఒకరోజు కాలేజీలో గేమ్ జరుగుతున్నప్పుడు, చార్లీకి ప్రేక్షకుల్లో కూర్చొని తన ఆట చూస్తున్న తండ్రి కనిపించాడు. ఎనిమిదేళ్ళ తరువాత మొదటిసారి తండ్రిని చూసిన చార్లీ చలించిపోయాడు. వస్తున్న ఏడుపు కంట్రోల్ చేసుకుని, ఆట మీద దృష్టి పెట్టాడు. తండ్రి చార్లీని చూసి చిన్నగా తలవూపాడు తప్ప ఇంకేం మాట్లాడలేదు. అలా కొన్ని వారాల పాటు ఆట చూడటానికి వచ్చిన తండ్రి, ఒకరోజు చార్లీతో మాట్లాడాడు. అప్పటి నుంచి అతను చార్లీని తరచుగా కలుస్తూ, అతన్ని ప్రొఫెషనల్ స్పోర్ట్స్ మేనేజర్స్ దృష్టిలో పడే అవకాశం కోసం టోర్నమెంట్స్ ఆడమని ప్రోత్సహించి, అన్ని గేమ్స్ లోనూ వెంట ఉండసాగాడు. చార్లీ ఆట చూసి కొందరు వాళ్ళ లీగ్ లో చేరమని అడిగితే, తండ్రి తెలివిగా అతనికి ఇంకా పెద్ద టీమ్స్ లో అవకాశాలు వస్తున్నాయని అబద్ధాలు చెప్పి వాళ్ళ దృష్టిలో చార్లీ ఇమేజ్ పెంచే ప్రయత్నం చేసాడు. ఆశ్చర్యపోయిన చార్లీతో, "నీకు దేశంలో బెస్ట్ టీమ్ లో చేర్చే సంగతి నేను చూసుకుంటాను, నువ్వు కేవలం ఆట మీద దృష్టి పెట్టు" అని చెప్పాడు. తండ్రిని కలిసిన సంగతీ, అతని ప్రయత్నాలూ చార్లీ తల్లికి చాన్నాళ్ళ తర్వాత చెపితే, ఆమె ఏమీ అనకుండా చదువుని నిర్లక్ష్యం చెయ్యొద్దని మాత్రం చెప్పింది.

చార్లీకి మొదటి సంవత్సరం కాలేజీ చదువు గడిచింది. ఫస్ట్ క్లాస్ మార్క్స్ తో పాస్ అయ్యాడని తెలిసి పోశీ ఎంతో సంతోషించింది. నువ్విలా కాలేజీ టీములో ఆడుకుంటూ కూర్చుంటే ప్రొఫెషనల్ లెవెల్కి ఎపుడూ ఎదగలేవు అని తండ్రి నూరిపోసిన మాటలు విని, చార్లీ చదువు రెండవ సంవత్సరం మధ్యలో కాలేజీ మానేసి వెళ్ళిపోయాడు. తల్లి వద్దని నెత్తీ నోరూ మొత్తుకున్నా చార్లీ వినలేదు. అతనికి బిగ్ లీగ్ టీమ్స్ లో ఆడటం,తండ్రిని సంతోషపెట్టడం మాత్రమే ముఖ్యమయినవిగా అనిపించసాగాయి. తరువాత రెండు మూడేళ్ళు కొన్ని మైనర్ లీగ్ గేమ్స్ ఆడాడు. ఈలోగా కాలేజీలో పరిచయమయిన కేథరిన్ ని పెళ్ళిచేసుకున్నాడు. ఒకసారి ఒక మేజర్ బేస్ బాల్ టీమ్లో ఒక ఆటగాడు గాయపడటంతో, చార్లీకి వరల్డ్ సిరీస్ ఆడే అవకాశం వచ్చింది, కానీ అతని టీమ్ గెలవలేదు. ఆ తరువాత ఆట ప్రాక్టీస్ చేస్తూ మోకాలు గాయపడి, కొన్ని నెలలు ఆటకు దూరంగా ఉన్నాడు. కోలుకున్నాక మళ్ళీ ఆడటం మొదలుపెట్టాడు, కానీ ఎంత ప్రయత్నించినా చిన్న చిన్న టీమ్స్ లో తప్ప మళ్ళీ పెద్ద అవకాశాలు రాలేదు. ఆట కోసం ఎక్కడా స్థిరంగా ఉండకుండా, ఫేమిలీతో ఊరూరూ తిరిగాడు. ఆ తిరుగుళ్ళలోనే కూతురు మరియా పుట్టింది. ఆరేళ్ళు అలా ప్రయత్నించాక ఇక తనకి ఆటలో అవకాశాలు రావని నిశ్చయించుకుని, ఒక చిన్న సేల్స్ ఉద్యోగంలో చేరాడు, కానీ అదీ అతనికి సంతృప్తినివ్వలేదు. బేస్ బాల్ ప్లేయర్ చార్లీ అనిపించుకోవాల్సిన తను, సేల్స్ మేన్ చార్లీ అనిపించుకోవాల్సిరావడం చిన్నతనంగా అనిపించేది. నిర్లిప్తంగా ఉద్యోగం చేసుకోసాగాడు. తన వ్యాపారంలో చార్లీకి ఉద్యోగాన్నిచ్చే అవకాశం ఉన్నా తండ్రి పట్టించుకోలేదు. ఎలా హఠాత్తుగా వచ్చాడో, చార్లీ స్పోర్ట్స్ కెరియర్ ముగిసిందని అర్థమవగానే అంతే హఠాత్తుగా మాయమయిపోయాడు.

మరో ఆరేళ్ళు గడిచాయి. తల్లి 79 వ పుట్టినరోజు వచ్చింది. వచ్చే ఏడాదికి తనుంటుందో లేదో అని పోశీ అందరితో కలిసి ఆరోజు గడపాలనుకుంది. చార్లీ, రాబెర్టా తమ కుటుంబాలతో సహా తల్లి దగ్గరికి వచ్చారు. ఇల్లంతా స్నేహితులతో పార్టీ హడావిడిలో ఉంది. ఈలోగా చార్లీ తండ్రి నుండి ఫోన్ వచ్చింది. 'ఒకప్పటి లీగ్ ఆటగాళ్ళంతా ఆడుతున్న ఒక గేమ్లో చార్లీకి అవకాశం సంపాదించాననీ, అతని లక్ బాగుంటే అక్కడ పరిచయాలు పెరిగి మళ్ళీ అవకాశాలు రావొచ్చనీ, మర్నాడే గేమ్ కాబట్టి వెంటనే బయలుదేరి రమ్మని' చెప్పాడు. తల్లి పుట్టినరోజు అని చెప్పబోయాడు కానీ, తండ్రి వినిపించుకోకుండా మళ్ళీ ఇలాంటి అవకాశం రాదు కాబట్టి వెంటనే రమ్మన్నాడు. చార్లీ భార్యకూ, తల్లికీ తన ఉద్యోగంలో ముఖ్యమైన కస్టమర్ దగ్గర పెద్ద సమస్య వచ్చిందనీ, తను వెంటనే వెళ్ళి తీరాలనీ చెప్పి బయలుదేరాడు. ఒక ప్రక్క అబద్ధమాడి వెళ్తున్నందుకు అతనికి గిల్టీగానే ఉంది, కానీ తండ్రికి కాదనీ చెప్పలేకపోయాడు. ఆ గేమ్ అనుకున్నట్టుగా కలిసి రాకపోగా, తనకి వయసులో ఉన్నప్పటిలా ఆడే సామర్ధ్యమూ తగ్గిపోయిందని చార్లీకి అర్ధమయ్యింది. ఆట పూర్తి కాగానే అవకాశాల కోసం అక్కడ ఎవరితోనూ పరిచయం పెంచుకోకుండా బయటకు వచ్చేసిన చార్లీని తండ్రి విసుక్కున్నాడు. ఈలోగా తల్లి హార్ట్ ఎటాక్ వచ్చి మరణించిందని భార్య నుంచి ఫోన్ వచ్చింది. వెంటనే షాక్ తో తండ్రికి ఆ విషయం చెప్పడం కూడా మర్చిపోయి బయలుదేరిపోయాడు. అంతే, మళ్ళీ తండ్రిని అతను చూడలేదు.

తల్లి పోయిన సమయంలో తను అక్కడ దగ్గర ఉండగలిగి కూడా, ఉండనందుకు చార్లీ అపరాధభావంతో కృంగిపోయాడు. అబద్ధం చెప్పి మరీ వెళ్లినందుకు సిగ్గుపడ్డాడు. ఆ బాధ అతనికి మనశ్శాంతి లేకుండా చేసింది. కొన్ని రోజుల తరువాత భార్యకు నిజం చెపితే, ఆమె అభావంగా, 'ఇప్పుడేమనుకుని మాత్రం ఏం ప్రయోజనం?' అని నిట్టూర్చింది. ఆరోజు నుంచీ ఇద్దరి మధ్యా దూరం పెరిగింది. చార్లీ డిప్రెషన్తో, గిల్టీ ఫీలింగ్ తో తాగుడుకి బానిసయ్యాడు. ఉద్యోగం పోయింది. భార్యా కూతురూ ఇద్దరూ అతనికి దూరమయిపోయారు. ఒంటరితనం,

అశాంతితో తాగుడు పెరిగి, చివరికి ఒక లూజర్ గా మిగిలిపోయాడు. కూతురు తన పెళ్లికి కూడా పిలవకపోవడంతో, పూర్తిగా విరక్తి కలిగి ఆత్మహత్య చేసుకుందామని నిర్ణయించుకుని, చనిపోవాలని స్వంతవూరికి బయలుదేరాడు. దారిలో ఏక్సిడెంట్ అవడం, మళ్ళీ తల్లిని కలవడం జరిగింది. ఇదంతా చార్లీకి గుర్తుకు వస్తున్న సమయంలో, మధ్యలో రెండుమూడు సార్లు 'చార్లీ, నువ్విక్కడే ఉన్నావా' అంటూ ఎవరివో మాటలు వినిపించసాగాయి.

చార్లీకి తల్లి పట్ల తన ప్రవర్తన గుర్తొచ్చి సిగ్గుపడ్డాడు. తనూ, చెల్లీ ఎన్ని అన్నా, అన్నిరకాలుగా అవమానించినా వాటిని దిగమింగి, తమమీద ప్రేమని మాత్రమే చూపడం గుర్తుకువచ్చి బాధకలిగింది. తల్లితో కలిసి మొదటిగా రోజ్ అనే వృద్ధురాలి ఇంటికి వెళ్ళినపుడు, రోజ్ మాటల్లో చార్లీకి, తల్లి మంచితనం, సహనం, తమంటే ఆమెకు ఎంత ప్రాణమో తెలుస్తాయి. అలానే తల్లి, చిన్నతనం అనుకోకుండా వేరొకరికి పర్సనల్ సేవలు ఎలా చేస్తుందా అని ఆశ్చర్యపోతాడు. వారి సంభాషణ వల్ల, పిల్లలు పేరెంట్స్ ప్రవర్తన తమకు చిన్నతనంగా భావించినా, పేరెంట్స్ ఎప్పుడూ పిల్లల్ని నిస్వార్ధంగా ప్రేమిస్తారని కూడా అర్ధం చేసుకుంటాడు. తరువాత ఇద్దరూ థెల్మా అనే ఆమె ఇంటికి వెళతారు. ఆమె చార్లీ చిన్నప్పుడు వాళ్ళ ఇంట్లో మెయిడ్ గా పనిచేసేది. పోశీ ఆమెతో గౌరవంగా ప్రవర్తిస్తూ, పిల్లలు కూడా ఆమెతో మర్యాదగా ప్రవర్తించేలా చూసేది. ఇపుడు ఆమె చివరి క్షణాల్లో ఉండి, పోశీని తలచుకోవడంతో ఆమె దగ్గరకి వస్తుంది. వారిద్దరి మాటల్లో తల్లి కూడా థెల్మాతో కలిసి ఇళ్ళు క్లీన్ చేసిందని చార్లీకి తెలిసింది. అంత తక్కువ పని ఎందుకు చెయ్యాల్సి వచ్చిందని అడిగిన చార్లీతో, మీ ఇద్దరికీ కాలేజీ చదువు చెప్పించడానికి నాకు డబ్బు ఎలా వచ్చిందనుకుంటున్నావని అడుగుతుంది పోశీ. మరి నువ్వు నాన్నని డబ్బు అడగాల్సింది కదా అంటే, 'నేను ఒక తల్లిని. నా పిల్లలను పోషించుకోవడానికి నాకు చేతనయిన పని గౌరవంగా చేసుకున్నాను. నా కుటుంబాన్ని కాపాడుకున్నాను. అదే నాకు ముఖ్యం. అందులో నాకేమీ చిన్నతనం అనిపించలేదు' అని చెప్పింది. దాంతో చార్లీకి తను 'చార్లీ – బేస్ బాల్ ప్లేయర్' అనిపించుకోవాలనే కోరికా, 'చార్లీ –సేల్స్ మేన్' అనిపించుకోవడంలో అనుభవించిన చిన్నతనం గుర్తొచ్చాయి. తను ఏం చేసినా, కుటుంబాన్ని మాత్రం నిలబెట్టుకోలేకపోయాడు అన్న నిజం అతని చేతకానితనాన్ని గుర్తుచేసింది. తల్లి అన్ని కష్టాలు పడి తనని చదివించాలని చూస్తే, తనేమో ఆట కోసం, అదీ తమని వదిలి దూరంగా పోయిన తండ్రిని సంతోష పెట్టడం కోసం చదువు వదిలేసాడు.

తల్లితో కలిసి మూడో ఇంటికి వెళ్ళినపుడు, అక్కడ డెబ్భయ్యేళ్ళ వయసున్న ఒక ఇటాలియన్ స్త్రీని చూసాడు. ఆమె ఎంతో దిగులుగా కనిపించింది. ఆమెవరు అని అడిగిన చార్లీకి, ఆమె అతని తండ్రికి మొదటి భార్య అని చెపుతుంది పోశీ. ఆశ్చర్యపోయిన చార్లీతో ఆ వివరాలు చెపుతుంది. ' మీ నాన్న మా పెళ్లి కాక ముందు యుద్ధంలో పనిచేస్తూ ఇటలీ వెళ్ళినపుడు అక్కడ ఈమె పరిచయమయి, పెళ్లి జరిగింది. ఇద్దరికీ ఒక కొడుకు కూడా పుట్టాడు. యుద్ధం ముగిసిన తరువాత అమెరికాకి తిరిగివచ్చి ఈ విషయాలు దాచి, నన్ను పెళ్లి చేసుకున్నాడు. మీ ఇద్దరూ పుట్టారు. తరువాత కొన్నేళ్ళకి మళ్ళీ ఈమె కనిపిస్తే, తీసుకొచ్చి ప్రక్క వూరిలో కాపురం పెట్టాడు. అక్కడ ఒక క్రొత్త షాపు పెట్టి ఎక్కువ అక్కడే ఉండటం మొదలుపెట్టాడు. నాకెందుకో అతని ప్రవర్తన అనుమానం వచ్చి ఒకరోజు వెదుక్కుంటూ వెళితే అన్ని విషయాలు తెలిసాయి. వెంటనే ఇంటికి వచ్చి, అతను ఇంటికి వచ్చేవరకూ బయటే కూర్చుని ఉండి, రాగానే విషయం అడిగితే నిజం వొప్పుకున్నాడు. కేవలం నాకొక్కదానికే అన్యాయం చేస్తే క్షమించి ఉండేదాన్ని, కానీ తండ్రిగా మీ ఇద్దరికీ కూడా అన్యాయం చెయ్యడం భరించలేకపోయాను. అక్కడో కాలు ఇక్కడో కాలు వేసి ఇద్దరినీ మోసం చేస్తూ ఉండటం అనేది ఎవరికీ ఏ మంచీ చెయ్యదు. మీకోసం నేను నిర్ణయం తీసుకోక తప్పలేదు. అతన్ని ఇక ఇంటికి రావద్దని చెప్పాను. నిజం తెలిస్తే మీరు తట్టుకోలేరని మీకెప్పుడూ చెప్పలేదు' అని చెప్పింది. నిజం తెలుసుకున్న చార్లీ నిశ్చేష్టుడై పోయాడు. 'నీకు ఆమె మీద కోపంగా లేదా?' అని అడిగిన చార్లీతో, 'లేదు. అందులో ఆమె తప్పేముంది. పాపం ఆమె కూడా నాలాగే ఓ చక్కని కుటుంబాన్ని కోరుకుంది. అయితే ఆమెకూ అది దక్క లేదు. మీ నాన్న వాళ్ళని కూడా వదిలేసి వెళ్ళిపోయాడు.' అని చెప్పింది. తండ్రి

తనని ఎప్పుడూ అతని పక్షమే ఉండాలని ఆశించి, ప్రతీసారీ తన లాయల్టీని డిమాండ్ చేసిన తండ్రికి వేరే సంతానం ఉందన్న నిజం అతనికి షాక్ కలిగించింది. అటువంటి తండ్రిని సంతోషపెట్టడానికి తను తల్లి మనసుని ఎంత నొప్పించాడో అర్థమయిన చార్లీ ఏడుస్తూ కూలబడిపోయాడు.

చార్లీ, తల్లితో 'నేను నిన్నెప్పుడూ అర్థం చేసుకోకుండా, ఎంతో బాధ పెట్టాను. ఆఖరికి నువ్వు చనిపోయిన రోజు కూడా అబద్ధం చెప్పి గేమ్ కోసం వెళ్ళిపోయాను. అవన్నీ నాలో మిగిల్చిన కోపం, అపరాధభావం భరించలేక తాగుడు ఆసరా చేసుకున్నాను. జీవితంలో అందరినీ పోగొట్టుకుని, ఒంటరిగా మిగిలిపోయాను. ఆ మానసికక్షోభ భరించలేకే చనిపోవాలని ప్రయత్నించాను' అని ఏడ్చాడు. తల్లి అతన్ని ప్రేమగా దగ్గరికి తీసుకుని ఓదార్చి, 'కొన్నిసార్లు మనల్ని మనం క్షమించుకోవాలి చార్లీ. లేకపోతే బ్రతుకు కష్టమవుతుంది' అని చెప్పింది. 'సరే, ఇక నువ్వెళ్ళవలసిన సమయం అయింది. ఇది గుర్తుంచుకో, ఎప్పుడూ తల్లి ప్రేమని కోల్పోడమనేది ఉండదు. తల్లి ప్రేమకి హద్దులూ, ఆంక్షలూ ఉండవు' అని చెప్పి మాయమయిపోయింది. ఈలోగా మళ్ళీ కళ్ళు మిరుమిట్లు గొలిపేలా కాంతితో పాటు, 'చార్లీ, మా మాటలు నీకు వినిపిస్తున్నాయా' అంటూ పిలుపులు వినిపించాయి. స్పృహ కోల్పోతున్న చార్లీకి, తన మీదకి వంగి చూస్తున్న ఎమర్జెన్సీ సిబ్బంది లీలగా కనిపించారు.

ఆ ఏక్సిడెంట్ తరువాత చార్లీ కోలుకోవడానికి కొన్ని నెలలు పట్టింది. తల్లే తనని రక్షించిందని అతను నమ్మాడు. తల్లితో మాట్లాడిన తరువాత అతనికి దుఃఖం తగ్గింది. తనవాళ్లతో అనుబంధాలను సరిదిద్దుకుని జరిగిన నష్టాన్ని పూడ్చుకోవాలని నిర్ణయించుకుని, కూతురికి దగ్గరయ్యాడు. తరచుగా సమయం గడపడం కోసం, ఆమె ఉండే చోటికి దగ్గరగా నివాసం మార్చుకుని వీలయినంత ఎక్కువ కాలం ఆమెతో గడిపాడు. మాజీ భార్యతో కూడా స్నేహంగా ఉంటూ, ఇద్దరూ తరచూ కలిసి మాట్లాడుకునేవారు. లోకల్ రిక్రియేషన్ పార్క్లో ఉద్యోగం చేస్తూ, పిల్లలను ఆటల్లో ప్రోత్సహిస్తూ వారి మధ్య మిగిలిన జీవితం గడిపాడు చార్లీ. ఆ ఏక్సిడెంట్ జరిగిన ఐదేళ్లకు చార్లీ హార్ట్ ఎటాక్ తో చనిపోయాడు. చనిపోయే కొన్ని రోజుల ముందు అందరితోనూ చార్లీ 'నా గతాన్ని కాదు. ఇపుడు నేనేమిటో అలా నన్ను గుర్తుపెట్టుకోండి' అని చెప్పేవాడు.

ఈ పుస్తకంలో రచయిత, జీవితకాలపు పరిధులు దాటి విస్తరించే షరతులు లేని తల్లి ప్రేమ, తల్లి బ్రతికుండగా ఆమె ప్రేమని ఎపుడూ అర్థం చేసుకోని ఓ కొడుకు కథ చెపుతారు. అయితే ఇందులో తల్లీ బిడ్డల అనుబంధాలు, బిడ్డలు తల్లిదండ్రుల పట్ల అన్యాయంగా ప్రవర్తించి నొప్పించడం, తరువాత తను చేసిన పనికి కుమిలిపోవడం, ఒక్క అవకాశం వస్తే ఆ తప్పులు దిద్దుకోడానికి ఆరాటపడటం .. ఇది మన జీవితంలో ఏ అనుబంధానికయినా వర్తించుకోవచ్చు. అందరమూ ఎపుడో ఒకప్పుడు తప్పులు చేసే ఉంటాం. ప్రియమైనవాళ్ళను బాధ పెట్టే ఉంటాం. వాళ్లతో ఇంకో రోజు గడిపే అవకాశం వస్తే, ఆ పొరపాట్లు దిద్దుకోడానికి మనమేం చేస్తాం అని ఆలోచిస్తాం.

మిచ్ వ్రాసిన మొదటి నాన్-ఫిక్షన్ Tuesdays with Morrie లో ఒక వాక్యం ఉంటుంది. "It's not just other people we need to forgive; we also need to forgive ourselves" అని. తప్పు చేశామని మనకు తెలిసినపుడు, మన అంతరాత్మ పెట్టే యాతనే మనకు అన్నిటికన్నా పెద్ద శిక్ష. మనసాక్షిని తట్టుకుని మనగలగడం చాలా కష్టం. ఆ గిల్టీ ఫీలింగ్ మనిషిని చిత్రవధ చేసి డిప్రెషన్ లోకి తోస్తుంది. మనలోకి మనం నత్తగుల్లల్లా ముడుచుకుపోయి కుచించుకుపోతాం. అందుకే ఎదుటివాళ్ళ తప్పులను క్షమించడంతో పాటూ, మనల్ని మనం క్షమించుకోడమూ ఎంతో అవసరం అనేది చాలా నిజం.

ఈ పుస్తకాన్ని రచయిత 2006 లో వ్రాసారు. ఇది న్యూయార్క్ బెస్ట్ సెల్లర్ లిస్ట్ లో చోటు చేసుకుంది. దాదాపు పంతొమ్మిది విదేశీ భాషల్లో ప్రచురించబడి, స్పెయిన్ లో ప్రఖ్యాతమయిన "La Pluma de Plata" అవార్డ్ పొందింది. ఇది దీని ఆధారంగా అదే పేరుతో టెలివిజన్ సినిమాగా కూడా తీసారు. స్టార్ బక్స్ షాపుల్లో, వారి 'బుక్ బ్రేక్' ప్రోగ్రామ్లో భాగంగా అమ్మిన మొదటి పుస్తకం ఇది.

రచయిత మీద అతని తల్లి ప్రభావం చాలా ఎక్కువ. ఆమె నుండి అతను నేర్చుకున్న జీవితపు విలువలూ, పాఠాలూ అతని చాలా పుస్తకాల్లో లీలగా కనిపిస్తూనే ఉంటాయి. అయితే ఈ పుస్తకానికి ప్రేరణ మాత్రం మొత్తంగా అతని తల్లి అని చెపుతారు. ఎప్పటిలాగే ఒకరోజు ఉదయం తల్లితో మాట్లాడి ఫోన్ పెట్టేసిన తరువాత 'అప్పటికి ఎనభయ్ ఏళ్ళున్న తల్లి, ఎప్పుడు కావాలంటే అపుడు మాట్లాడి నవ్వులు పంచుకోడానికీ, తనని మందలించడానికీ ఎల్లకాలమూ ఉండబోదని' వచ్చిన ఆలోచన విషాదాన్ని కలిగించిందట. ఆ ఆలోచన లోంచి పుట్టిందే ఈ కథ. ఇందులో చార్లీకి ఆరేళ్లప్పుడు తల్లి పేపర్ టవల్స్తో చేసిన మమ్మీ– హేలోవీన్ కాస్ట్యూమ్, నిజంగానే మిచ్ తల్లి చేసిందే. అలానే చార్లీ వయసుకి మించినదని ఒక పుస్తకాన్ని ఇవ్వడానికి లైబ్రేరియన్ నిరాకరిస్తే, తల్లి కోపంతో 'ఎపుడూ నా కొడుక్కి దేని గురించీ ఇది కష్టమైనది అని చెప్పకు' అని మందలించి ఆ పుస్తకం ఇప్పిస్తుంది. ఆ సంఘటన కూడా నిజంగా మిచ్ జీవితంలో జరిగినదట.

రచయిత మిచ్ సున్నితమయిన మానవ సంబంధాలను, అనుబంధాలను జాగ్రత్తగా కాపాడుకోవాల్సిన అవసరాన్ని, సెంటిమెంట్ లో ముంచకుండా అందంగా చెప్పడంలో సిద్ధహస్తులు. మనసు మూలల్లో ఎక్కడో దాగున్న తీగను శ్రుతి చెయ్యడంలో ఆయన ఎప్పుడూ గురితప్పరు. పుస్తకం పూర్తయిన తరువాత మనం ఒక్కసారి మన గతాన్ని తడిమి చూసుకుని, మనకు ప్రియమైన వాళ్ళను నొప్పించిన విషయాలు గుర్తు తెచ్చుకుని, ఇంకొక్కసారి వాళ్ళతో గడపడానికీ, ఆ క్షణాలను తిరిగి జీవించడానికీ, ముందటికి భిన్నమైన దారిని నడవడానికీ ఒక్క అవకాశం కోసం, దానికోసం ఏం వదులుకోడానికైనా సిద్ధమన్నట్టుగా తపించిపోతాం. రచయిత మిగిలిన పుస్తకాలతో పోలిస్తే, చార్లీ తల్లిని చనిపోయిన తరువాత కలిసిన భాగాల్లో కొంచెం నాటకీయత ఎక్కువుందని అనిపించినా, రచయిత వ్రాసిన కొన్ని వాక్యాలు చాలా అర్ధవంతంగా ఉంటాయి.

Some Quotes from the book:

"When someone is in your heart, they're never truly gone. They can come back to you, even at unlikely times."

"You need to keep people close; you need to give them access to your heart."
"Sometimes, kids want you to hurt the way they hurt."

“There’s a story behind everything. How a picture got on a wall. How a scar got on your face. Sometimes the stories are simple, and sometimes they are hard and heartbreaking. But behind all your stories is always your mother's story, because hers is where yours begins.”

“She had a bottomless well of love for me. Her only flaw was that she didn't make me work for it. You see, here's my theory: Kids chase the love that eludes them, and for me, that was my father's love. He kept it tucked away, like papers in a briefcase. And I kept trying to get in there.“

“Mothers support certain illusions about their children, and one of my illusions was that I liked who I was, because she did. When she passed away, so did that idea.”

“I adored my mother, in the way that boys adore their mothers, while taking them for granted.”

“It was true, as a teenager, I had pushed my mother away. I refused to sit next to her at movies. I squirmed from her kisses. I was uncomfortable with her womanly figure and I was angry that she was the only divorced woman around. I wanted her to behave like the other mothers, wearing house dresses, making scrapbooks, baking brownies.”

“Why do kids assume so much from one parent and hold the other to a lower, looser standard?”

"What is it about childhood that never lets you go, even when you're so wrecked it's hard to believe you ever were a child."

"I don't know what it is about food your mother makes for you, especially when it's something that anyone can make – but it carries a certain taste of memory."

"A child embarrassed by his mother – is just a child who hasn't lived long enough."

రచయిత పరిచయం: వృత్తిపరంగా ఫ్రీలాన్స్ స్పోర్ట్స్ జర్నలిస్ట్. ప్రవృత్తి రచన, స్క్రీన్ ప్లే, రేడియో & టీవీ ప్రోగ్రామ్స్ ప్రసారాలు, పాటలు వ్రాసి సంగీతం కూర్చడం. ఆయన మొదటి రచన ‘Tuesdays with Morrie’ అనే మెమోయిర్ (స్మృతి సంస్మరణ) చాలా పేరు పొందిన రచన. ఆయన Five People You Meet in Heaven, For One More Day, Have a Little Faith, The Time

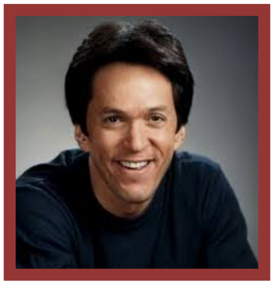

Keeper, First Phone Call from Heaven అనే ఫిక్షన్ నవలలు వ్రాసారు. అతని క్రొత్త నవల The Magic Strings of Frankie Presto నవంబర్ 2015 లో విడుదల కాబోతుంది. ఆయన రచనలు దాదాపు నలభై భాషల్లోకి అనువదించబడి, మిలియన్ల కాపీలు అమ్ముడయ్యాయి. ఆయన నివాసమయిన డెట్రాయిట్లో కొన్ని సేవాసంస్థలు స్థాపించి వాటి ద్వారా ఛారిటీ పనులు కూడా విరివిగా చేస్తున్నారు. ఆ వివరాలు ఆయన ఛారిటీ వెబ్ సైట్లో చూడవచ్చు.

(Pictures Source: Google)

కొన్ని ఆసక్తికరమైన లింకులు:

- ఈ పుస్తకానికి ప్రేరణ కలిగించిన సంఘటన రచయిత మాటల్లో... ఒక మదర్స్ డే సందర్భంగా రచయిత తన తల్లి గురించి వ్రాసిన ఒక ఆర్టికల్ ఇక్కడ. ఇందులో పుస్తకంలోని సంఘటనలు అతని జీవితంలో జరిగిన వివరాలు, చిత్రాలు చూడొచ్చు.
- జనవరి 2015 లో రచయిత తల్లి చనిపోయినపుడు, ఆయన వ్రాసిన ఒక నివాళి One Last Column For A One-of-a-kind Mom
- ఈ పుస్తకం గురించి రచయితతో ఒక ఇంటర్వ్యూ క్రాస్ వాక్ వెబ్ సైట్ లో.
- ఈ పుస్తకం యొక్క ఇంటర్నేషనల్ ఎడిషన్స్, వాటి ఆసక్తికరమైన ముఖ చిత్రాలు ఇక్కడ.
- ఈపుస్తకం ఆధారంగా ఓప్రా విన్ ఫ్రే నిర్మించిన చిత్రం వివరాలు, యూ ట్యూబ్ లో For One More Day సినిమా లింక్.

(రచయిత్రి బ్లాగు http://padamatikoyila.blogspot.com/)

COMMENTS